

FAILLISSEMENT : V. EMIEL, hierna de "gefaillieerde"

bijgestaan door Mr. Schoenaerts Bruno, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 31

Meester LANNOY CATHÉRINE, advocaat met kantoor te 2018 ANTWERPĚN 1, MECHELSESTEENWEG 271/8.1 is de curator van de gefaillieerde. Op 22/11/2023 legde de curator in het Regsol-register een verzoekschrift neer met het verzoek het faillissement te sluiten bij toepassing van artikel XX. 135 van het Wetboek van Economisch Recht.

De gefaillieerde werd opgeroepen met een gerechtsbrief.

De gefaillieerde vraagt de kwijtschelding van zijn schulden in de zin van artikel XX.173 Wetboek van Economisch Recht. Het faillissement is volgens de gefaillieerde het gevolg van een samenloop van omstandigheden. De door de gefaillieerde uitgebatede horecazaken oogden mooi, maar waren niet levensvatbaar. De gefaillieerde is thans arbeidsongeschikt. De oorzaak van de insolventie ligt in een armoedeproblematiek. Het passief in het faillissement van de gefaillieerde loopt hoog op nu een aantal schulden dubbel of driedubbel voorkomen: zowel in het persoonlijk faillissement, als in het faillissement van VOF CANADAS als in BVDACAN.

Het Openbaar Ministerie verzet zich tegen de kwijtschelding "voor zover de curator in het verslag zou vermelden dat de gefaillieerde onvoldoende meewerkt".

De curator verzet zich tegen de kwijtschelding. Zij stelt dat in VOF CANADAS nooit een boekhouding gevoerd werd. Er werden geen fiscale aangiftes gedaan. Er werden geen persoonlijke sociale bijdragen, noch vennootschapsbijdragen betaald. In BV DACAN zouden de activiteiten al lang voor het faillissement stopgezet zijn. Door de administratieve verwaarlozing liepen de schulden evenwel op.

De curator van BV DACAN in falings verzet zich evenzeer. De gefaillieerde was ex-bestuurder van BV DACAN. Hij had een "totale apathie naar de overheidsschuldeisers toe".

De rechtbank oordeelt als volgt:

De kwijtschelding wordt - al dan niet in zijn geheel - geweigerd indien de gefaillieerde kennelijk grove fouten heeft begaan die hebben bijgedragen tot het faillissement (art. XX.173§3 WER), en zulks op vordering van een belanghebbende. Het begrip "*kennelijk grove fout*" betreft een herneming van de aansprakelijkheidsgronden van (voorheen) artt. 265-530 W. Venn. en thans art. XX.225 WER.

Grove fouten zijn flagrante fouten die in strijd zijn met de essentiële regels van het ondernemersleven. Het kennelijk karakter van de grove fout impliceert een marginale toetsing ervan.

Het moet gaan om een grove fout die niet zou zijn gemaakt door een redelijk zorgvuldige en voorzichtige ondernemer.

Die "*kennelijk grove fout*" is de manifeste fout die elk normaal zorgvuldig en omzichtig bestuurder niet zou hebben gemaakt. "*Kennelijk*" duidt op marginale toetsing van het gevoerde beleid. Daarnaast moet het gaan om een grove fout, een fout die de essentiële normen van het dagelijks leven en van de samenleving aantast en waarvan de betrokkene wist of hoorde te weten dat deze schade zou veroorzaken. Ze heeft een uitzonderlijk karakter, maar mag niet zo streng worden beoordeeld dat ze gelijk komt te staan met een strafbare inbreuk.

Vaak wordt besloten tot een "*kennelijk grove fout*" op basis van een samenspel van gedragingen, tegelijkertijd nefast voor de omvang van de activa en van de passiva.

Zie ook K. DE SMET e.a., "*Het nieuwe faillissementsrecht*", RDC-TBH 2018, nr. 3, 255-265, voetnoot 51

Zie ook: D. PASTEGGER en P. VANDEWEYER, Examen de jurisprudence en matière d'effacement (et

In het kader van de vordering tot kwijtschelding dient de rechtbank onder meer de omstandigheden van het faillissement na te gaan, de oorzaken van het faillissement te bekijken (met name het gegeven dat al dan niet een kennelijk onredelijke fout werd begaan die aanleiding gaf tot het faillissement of die daartoe bijgedragen heeft) en een redelijke inschatting te hebben van de verwachte restschulden waarvan de kwijtschelding gevorderd wordt.

De rechtbank stelt vast dat de gefailleerde sinds 2015 - met uitzondering van twee kwartalen in 2019 - nauwelijks tot geen sociale bijdragen betaalde.

De schuldenaar is verplicht, binnen een maand nadat hij heeft opgehouden te betalen, daarvan aangifte te doen ter griffie van de bevoegde rechtbank (artikel XX.102 WER). De gefailleerde heeft dat niet gedaan. Het niet tijdig aangifte doen van de staking van betaling is een kennelijk grove fout die bijgedragen heeft tot een verhoging van het passief in het faillissement.

Zie ook: Antwerpen (Kamer BS EI) 6 februari 2020, 2019/AR/1330, niet gepubliceerd

Het ontbreken van een boekhouding, het systematisch laten oplopen en onbetaald laten van fiscale en sociale zekerheidsschulden en de laattijdige faillissementsaangifte zijn kennelijk grove fouten die bijdroegen tot het faillissement.

Duidelijk is evenwel dat het faillissement en de aangroei van het passief mede werd veroorzaakt door andere externe factoren:

- Administratieve onwetendheid;
Een ernstige armoedeproblematiek;
De locatie van de horecazaken in een economisch niet-gunstige regio;
- Stilzitten van de schuldeisers.

In de gegeven omstandigheden komt het de rechtbank gepast voor - mede gelet op het door de wetgever beoogde tweedekansenbeleid - de kwijtschelding gedeeltelijk toe te kennen (80%) en gedeeltelijk af te wijzen (20%).

Het actief van het faillissement is niet voldoende om de kosten van de vereffening en de bevoorrechte schuldvorderingen te dekken.

Het actief bedraagt: 46,70 EUR.

De kosten overtreffen het actief.

De rechtbank heeft bijkomend kennis genomen van:

Het verslag van R. Degriek, Rechter in ondernemingszaken, aangesteld bij vonnis van 10/01/2023, ter vervanging van de Rechter-Commissaris, wettelijk belet;
Het verzoekschrift van 05/01/2023 van het Openbaar Ministerie.

Alle procedurestukken zijn opgesteld in het Nederlands. De gehele rechtspleging is in het Nederlands gevoerd. De Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

BESLISSING

Na beraad en gelet op de argumenten hierboven, beslist de rechtbank het volgende.

Het actief van het faillissement is ontoereikend om de vermoedelijke kosten voor het beheer en de vereffening van het faillissement te dekken.

Het faillissement wordt gesloten.

De rechtbank kent aan de heer Emiel V. de gedeeltelijke kwijtschelding toe, met name ten belope van 80% van de restschulden.

De rechtbank weigert aan de heer Emiel V. de kwijtschelding, met name ten belope van 20% van de restschulden.

Ondernemingsrechtbank ANTWERPEN, afdeling ANTWERPEN

Begroot en vereffent de kosten aan de zijde van de curator op€ 1.215,51 (excl. BTW) zijnde ereloon en kosten en legt deze ten laste van de Belgische Staat, onder aftrek van€ 46,70.

Een uittreksel van dit vonnis dient door de curator bekendgemaakt te worden in het Belgisch staatsblad.